

O'nun Allah sevgisinden sonra Allah'ın Peygamberine olan sevgisi gelirdi. Vadedilen Mesih'in bu sevgisinin de bir benzeri yoktu. Kendisi bunu bir beyitle şöyle açıklar:

“Allah’a karşı olan aşkımdan sonra Muhammed’in (s.a.v.) aşkı ile sarhoşumdur. Şayet bu kâfirlik ise, Allah şahit olsun ki ben koyu bir kâfirim .”

Vadedilen Mesih'in (a.s.) ilâhi bir şekilde vâdedilmiş çocuklarından ikincisi olan ve Cemaat'in hizmetinde, eğitimi ve yetiştirilmesinde yüce bir mevkii işgal eden Hazreti Mirza Beşir Ahmet (r.a.) şöyle demişti:

“Bu mütevâzi kulunuz Vadedilen Mesih'in bir oğluyum. Bu benim için öyle kutsal nimettir ki bundan dolayı Allah'a olan şükranımı ifade etmek için buna lâyük kelime bulamadığım gibi, buna lâyük bir minnettarlığın nasıl olabileceği hakkında da fikrim yoktur. Bununla birlikte bir gün öleceğim ve Allah'ın huzuruna çıkacağım. Bunu hatırımda tutarak ve daima benimle birlikte bulunan ve beni görmekte olan Allah'ı şahit göstererek tasdik ediyorum ki Hazreti Resulü Allah'ın (s.a.v.) sadece isminin anıldığı her hangi bir fırsatta Vadedilen Mesih'in (a.s.) gözlerinden yaş boşanmamış olduğunu aslâ görmedim. **Kalbi ve akli, hayır, vücudunun her zerresi onun Efendisi, kâinatın önderi ve yaradılışın gururu olan Muhammed'in (s.a.v.) sevgisiyle doluydu** .”

Bir gün Vadedilen Mesih (a.s.) mescit Mübarek denilen ve evinin bir kısmı olan bir cami içersinde dolaşüyor ve yanaklarından göz yaşları süzülüp akarken çok alçak sesle bir şeyler okuyordu. O sırada müritlerinden birisi tesadüfen içeri girdiğinde onun şu beyiti okuduğunu işitti:

“Sen benim göz bebeğimdin, şimdi görmez oldum. Senden sonra kim ölürse ölsün, ben yalnız senin ölümünden korkuyordum .”

Bu beyit Hazreti Resulü Allah'ın (s.a.v.) ölümünden hemen sonra Sahabeden Hassân Bin Sabit hazretleri (r.a.) tarafından yazılmış ve okunmuştu. Vadedilen Mesih (a.s.), her çeşit sıkıntıya düşmüş, kendisine karşı olanların ellerinde zâlimce işkencelerin kurbanı olmuş, çocuklarının, akrabalarının ve sâdık müritlerinin ölümlerinde çok acı duygularını aslâ açığa vurmamıştı. Fakat sevgili üstâdı Hazreti Resulü Allah 'ın (s.a.v.) onüç yüzyıl önce vukuu bulmuş ölümüne ait bir beyiti yapayalnız okurken gözlerinden yaşlar boşanmıştı. Vadedilen Mesih'i henüz tanımayan ve O'nun ilâhi görevine yardımcı olmak için henüz onun cemaatine katılmamış bulunan kardeşlerimin şu bir tek nokta üzerinde, Allah'ı ve doğruluğu arayan ciddi ve samimi bir ruh ile düşünmelerini gönülden dilerim: Acaba bir kimse efendisinin ölümünden onüç yüzyıl sonra, O'nun kaybından dolayı ani bir felaketmiş gibi böyle acı ile üzülüp sarsılarak ona hizmet ve sadakatteki köleliğini bu şekilde kolayca açığa vurabilir mi? İnsan zaman zaman büyük felâketlere ve darbelere dayanmak zorunda kalır. Ana ve babalar çocuklarından, çocuklar ana ve babalarından, kocalar karılarından yoksun kalıp acı çekerler. Bununla birlikte zaman, böylesine acı veren bu yaraları yavaş yavaş iyileştirir. Fakat düşününüz, bu kalbin sevgisi ne kadar derin ve şiddetli olmalı ki; onüç yüzyıl önceki sevgilisinin kaybından gelen şiddetli acı, zamanın geçişi ile hâlâ dinmiyor.

Vadedilen Mesih'in (a.s.) en büyük kızı Nevvab Mübareke Begüm Hazretleri (r.a.) ile Allah (c.c.) tarafından Vadedilen ve büyük bir akıl ve kavrayışla nimetlendirilen, yazıları büyük bir değer taşıyan çocuklarından birinin anlattıklarına göre Vadedilen Mesih (a.s.) bir gün karyolaya uzanmıştı. Ammican Hazretleri (Vadedilen Mesih'in eşi Cemaat içinde Ümmül Müminin olarak bilinirdi) ve babası Mir Nasır Nevvab Sahib de odada onunla birlikte idiler. Konuşma Mekke'ye yapılacak Hacca çevrildi. Mir Sahib Hazretleri, Hicaz'a yapılan seyahatin eski zamanlardakinden çok daha kolay olduğunu, Haccın ifası imkânı üzerinde durulmasını teklif edince Mekke ve Medinedeki kutsal yerleri ve Peygamber Efendimizin (s.a.v.) kabrini düşünen Vadedilen Mesih'in (a.s.) gözlerinden yaşlar boşanmış, bu yaşları silerken şöyle demişti:

“Bu benim kalbimin arzusudur. Fakat Peygamber Efendimizin (s.a.v.) mukaddes kabrine bakmağa dayanıp dayanamayacağımdan emin değilim .”

Bu olay “Mübareke Begüm Hazretlerinin Anlattıkları” isimli küçük bir kitapta yayınlanmıştır. Bununla birlikte, ben bunu doğrudan doğruya Begüm Hazretlerinden dinledim. Peygamber Efendimize (s.a.v.) karşı bu şiddetli sevgiden dolayıdır ki Vadedilen Mesih'in (a.s.) yazdığı her şiir veya nazım parçası gerçekten sayısız inci ve mücevherat ihtivâ eden sevgi okyanusudur. İşte onun farsça yazılmış şiirlerinin birinden alınmış bazı mısralar:

Harikulâde bir ışık aydınlatır ruhunu Muhammed'in.

Nadide yâkutlar vardır keşfedilecek madenlerinde Muhammed'in.

Muhammed'in gerçeğine delil ararsan eğer, ona aşık ol.

Zira Muhammed (s.a.v.) en açık delilidir Muhammed'in.

Onun yolunda öldürölüp ateşte yakılacağımı bilsem,

Yine de dönüp kaçmam kapısından Muhammed'in.

Ruhumu sen aydınlatmaktasın ey Muhammed'in ruhu,

Kendini fedâ etmek için sana hasret çekiyor ruhum.”[1]

Aynı şekilde bir Arapça şiirinde Hazreti Resulullah'a (s.a.v.) hitap ederek şöyle der:

“Şefkatle merhametle yüzüme bak Efendim

Ben hizmetkârların içinde en değersiziyim.

Ey sevgili, aşkın ruhuma, aklıma ve kalbime girdi.

Bir an , bir saniye bile aklım unutmaz çehreni.

Ey hazlarımın bahçesi, sana doğru uçmağa can atıyor bedenim.

Keşke kudretim olsaydı da uçabilseydim.[2]

Samimi aşk, tabii olarak, sevgiliye karşı fedâkarlık ve kıskanç bir saygı ile kendini açığa vurur. Gerçek bir âşık sevgilisine daima kıskançtır ve onun uğruna kendini fedâ etmeye her zaman hazırdır. Vadedilen Mesih, efendisi ve öğretmeni olan Hz. Muhammed (s.a.v.) için çok kıskanç bir saygı beslerdi. Hıristiyan misyonerlerinin Peygamber Efendimize (s.a.v.) karşı çok çirkin ithamlarına değinen Vadedilen Mesih şöyle diyor:

“Hıristiyan Misyonerleri Peygamberimize (s.a.v.) karşı sayısız ithamlar uydurmuş ve uydurmaktadırlar. Bu kimselerin Peygamberimiz hakkındaki alayları ve küçümseyerek gülmeleri kadar kalbimi acı ile yaralayan bir şey yoktur. İnsanların en mükemmeline (Hz. Muhammed’e s.a.v.) karşı olanların sarfettikleri acı sözler kalbimi şiddetle yaralamış ve yaralamaktadır. Allah (c.c.) şahidim olsun ki eğer çocuklarım, çocuklarımın çocukları, dostlarım, iş arkadaşlarım, yardımcıları gözlerimin önünde öldürülürse; kol ve bacaklarım koparılsa, göz bebeklerim oyulup çıkarılsa, bütün planlarım boşa çıkmış olsaydı, her zevk ve rahatlıktan yoksun kalsaydım, yine de Peygamber Efendimize (s.a.v.) karşı alçakça yapılan hücumların bana verdiği acı, yukarıda sıraladığım işkence ve sefaletlerin verdiği acı ve elemeleri kat kat geçerdi. Ey âlemlerin Rabbi, Sana yalvarıyorum, bana acıyarak ve bağışlayarak bak ve beni bu elem verici sınamadan kurtar.”[3]

Bir gün Vadedilen Mesih (a.s.) Lahor istasyonunun dışında tren bekliyordu. O sırada Pandit Lekhram adında bir tanıdığı, -ki bu zat daha sonra Vadedilen Mesih'in (a.s.) bir kehanetinin gerçekleşmesi ile helâk olmuştur- tesadüfen yakından geçerken, Vadedilen Mesih'in orada olduğunu öğrenince, usûlen ona saygılarını sunmak için yaklaştı. Vadedilen Mesih (a.s.) o sırada namaz için hazırlanıyordu. Pandit Lekhram onu selâmladı. Fakat Vadedilen Mesih (a.s.) onu görmemiş gibi selâmına karşılık vermedi. Bunun üzerine Pandit Lekhram başka bir taraftan Vadedilen Mesih'e tekrar yanaşarak selâm verdi. Vadedilen Mesih yine karşılık vermedi. Pandit Lekhram gidince, birisi Vadedilen Mesih'e “Efendim Lekhram geldi ve size selâm verdi” deyince

Vadedilen Mesih (a.s.) durumu şöyle açıkladı: “O benim Efendime (s.a.v.) küfreder sonra da bana selâm verir.”

Bu, her sınıf ve itikattan halk için bir nezaket ve bağışlama sembolü olan ve bütün milletlerin ve toplulukların halkına en yüksek şefkat ve sempati ile muamele eden bir insanın gösterdiği tepki idi. Çünkü bu insan sevgili Efendisinin şerefi söz konusu olunca, katiyyen affetmiyordu. Onun bu karakterinin aynı özelliğini gösteren diğer bir olay da, Lahor'da düzenlenen dinî bir konferansta meydana geldi. Arya Samac isimli koyu bir Hindu tarikatının mensupları, Lahor'da çeşitli dinî görüşlere yer veren bir konferans tertiplemişti. Konferansı düzenleyenler, Vadedilen Mesih'den (a.s.) de bir tebliğ hazırlamasını ve bunu konferansta okumasını istediler ve konferansta yapılacak konuşmaların, her hususunda da kendisine teminat verdiler. Vadedilen Mesih bir tebliğ hazırladı ve bu tebliği konferansta okuması için, seçkin müritlerinden birine, sonradan kendisinin ilk halifesi olan Mevlevî Nurüddin Hazretlerine verdi. Nurüddin Hazretleri, Vadedilen Mesih'in (a.s.) diğer bazı arkadaşları ile birlikte, konferansa katıldı. Diğerlerinin dini duygularını incitecek hiçbir şeyin söylenmeyeceğine dair verilen teminata rağmen, Arya Samac mezhebine mensup bir konuşmacı, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) hakkında saygısız bir tavır takındı ve çok çirkin hücumlarda bulundu. Bu olay Vadedilen Mesih'e nakledildiğinde, Mevlevî Nurüddin hazretleri ve onunla birlikte konferansa katılan diğer Ahmedî Müslümanların, bu saldırgan konuşma sırasında konferansı takibe devam etmelerine çok canı sıkılan Vadedilen Mesih, büyük bir hiddetle, tekrar tekrar şöyle bağırdı:

“Peygamber Efendimize (s.a.v.) çirkin sözler söylenen bir toplantıya niçin devam ettiniz? Niçin bu toplantıyı hemen terketmediniz ? Nasıl oldu da, Peygamber Efendimize (s.a.v.) karşı tâzim duygunuz ve kendinize olan saygınız sizi böyle sesinizi çıkartmadan oturabildi ve Sevgili Efendimiz (s.a.v.) hakkındaki küfürleri dinletebildi.” Sonra çok kuvvetli bir şekilde, şu ayet-i kerimeyi okudu:

“Allah'ın ayetleri reddedilince ve alay konusu edilince, onlarla oturmaya devam etme, vakta ki başka bir konuyu ele alsınlar.”[4]

Çağımızda Peygamber Efendimize (s.a.v.) karşı böyle hassas bir aşk ve kıskanç saygıya dair başka bir örnek gösterilebilir mi? Vadedilen Mesih'in bütün hayatı ve hayatındaki küçük büyük her olay, Onun Hazreti Resulüllah'a karşı son derece güçlü saygı ve sevgisine delil teşkil etmektedir.

[1] Ayna-yı Kemalât-ı İslam; Ruhani Hazain, c.5 s.

[2] Ayna-yı Kemalât-ı İslam; Ruhani Hazain, c.5 s.

[3] Ayna-yı Kemalât-ı İslam; Ruhani Hazain, c.5 s.

[4] 4:141